

LUX FILM DAYS

3 ΤΑΙΝΙΕΣ
24 ΓΛΩΣΣΕΣ
28 ΧΩΡΕΣ

© Komplizen Film

ΓΟΥΕΣΤΕΡΝ (WESTERN)

Μια ταινία της Valeska Grisebach
Γερμανία, Βουλγαρία, Αυστρία

ΓΟΥΕΣΤΕΡΝ (WESTERN)

ΜΙΑ ΤΑΙΝΙΑ ΤΗΣ VALESKA GRISEBACH

Μια μικρή ομάδα γερμανών εργατών πηγαίνει στη Βουλγαρία για να εγκαταστήσει έναν υδραυλικό στρόβιλο στην καρδιά μιας άγονης ορεινής περιοχής του Νότου, κοντά στα σύνορα με την Ελλάδα. Στήνουν τον καταυλισμό τους κοντά σε ένα απομονωμένο χωριό και δηλώνουν την παρουσία τους υψώνοντας τη γερμανική σημαία, μια κίνηση κατακτητή που εμπεριέχει το στοιχείο της πρόκλησης για τους κατοίκους της περιοχής.

Πρόκειται για το ξεκίνημα μιας δύσκολης συμβίωσης ανάμεσα σε δύο ομάδες όπου (σχεδόν) κανείς δεν μιλάει τη γλώσσα του άλλου... Ωστόσο, ο Meinhard, υποτιθέμενο πρώην μέλος της Λεγεώνας των Ξένων και νυν εργάτης εργοταξίου που όνειρό του είναι να πλουτίσει, θα κάνει το πρώτο βήμα προσέγγισης, με επανειλημμένες προσπάθειες να ανοιχτεί στους κατοίκους του χωριού και να τα πηγαίνει καλά μαζί τους. Έτσι απομακρύνεται ολοένα και περισσότερο από τους συναδέλφους του, που, σίγουροι για την ανωτερότητά τους, καμαρώνουν περιχαρακωμένοι στον μικρόκοσμό τους χωρίς καμιά συναισθηματική επαφή με τους άλλους. Μέσα από μια πορεία γεμάτη αδεξιότητες και στιγμές γνήσιας επαφής, ο Meinhard, αντλήρας χωρίς οικογένεια και δεσμούς, ενσωματώνεται όπως μπορεί σε αυτό τον, τόσο διαφορετικό από τον δικό του, κόσμο.

ΘΕΜΑΤΑ ΠΟΥ ΘΙΓΟΝΤΑΙ

Αντιπαραβάλλοντας μια ομάδα γερμανών εργατών με τους κατοίκους ενός μικρού και απομακρυσμένου χωριού της Βουλγαρίας, η γερμανίδα σκηνοθέτρια Valeska Grisebach μας καλεί να συνειδητοποιήσουμε τις μεγάλες κοινωνικοοικονομικές και πολιτισμικές διαφορές που υπάρχουν ανάμεσα στις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η ταινία της εκτυλίσσεται σε μια νέα Ευρώπη, σε διαρκή οικοδόμηση και γεμάτη αντιθέσεις. Κι ακόμη κι αν οι επαφές είναι πλούτες σε ανθρώπινο επίπεδο, δεν παύουν να αποκαλύπτουν αλλιώτικες αξίες, συμπεριφορές και κώδικες, που θα οδηγήσουν σε παρεξηγήσεις και συγκρούσεις, λιγότερο ή περισσότερο συγκαλυμμένες.

Από τις επαφές αυτές προκύπτει μια απτή δραματική ένταση, που δεν θα μειωθεί παρά μόνο στο τέλος της ταινίας, όταν οι κάτοικοι του χωριού θα πάνε σε μια γιορτή στον καταυλισμό των Γερμανών, όπου η μουσική και ο χορός θα λειτουργήσουν ως οικουμενική γλώσσα. Η ανάγκη να ξεπεραστούν οι προκαταλήψεις, ο σεβασμός και το άνοιγμα στον άλλο αποτελούν τα θέματα ενός γουέστερν που καταγγέλλει τη συγκατάβαση και τη συμπεριφορά κατακτητή απέναντι στους πιο φτωχούς εταίρους.

ΗΤΑΝ ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΚΙ ΕΝΑΝ ΚΑΙΡΟ ΣΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΕΥΡΩΠΗ

Μέχρι την προσχώρησή της στην Ευρωπαϊκή Ένωση το 2007, η Βουλγαρία αποτελούσε για τις δυτικές χώρες ένα είδος terra incognita, που παρέπεμπε κατά κανόνα στο πρώην σοβιετικό μπλοκ, το οποίο ωστόσο έχει διαλυθεί εδώ και ένα τέταρτο του αιώνα. Αποτυπώνοντας τις σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων, η ταινία *Γουέστερν* εκφράζει με σαφήνεια το χάσμα που υπάρχει ανάμεσα σε δύο κόσμους που δεν έχουν καταφέρει ακόμη να βρουν μια κοινή ευρωπαϊκή ταυτότητα. Εντύπωση προκαλεί το γεγονός ότι οι γερμανοί εργάτες εγκαθίστανται εξαρχής σαν να βρίσκονται σε κατακτημένο έδαφος: υψώνουν τη σημαία τους για να δηλώσουν επιδεικτικά ότι κατέχουν το μικρό κομμάτι εδάφους που φιλοξενεί τον καταυλισμό τους μέχρις ότου ολοκληρώσουν το εργοτάξιο. Ο Meinhard οικειοποιείται ένα άλογο που νομίζει ότι είναι άγριο, ενώ αυτό ανήκει εντέλει στον Adrian· ο Vincent, ο εργοδηγός, συμπεριφέρεται ανάρμοστα στα κορίτσια που

© Komplizen Film

© Komplizen Film

© Komplizen Film

έρχονται να κολυμπήσουν στο ποτάμι και δεν διστάζει να εκτρέψει το νερό του χωριού που δεν επαρκεί, λες και οι ανάγκες της ομάδας τους είναι πιο σημαντικές από τις ανάγκες του τόπιου πληθυσμού. τη νύχτα κάνουν μια θορυβώδη περιήγηση στο χωριό με το ογκώδες αυτοκίνητό τους, έτσι, για να επιβάλουν την ανωτερότητα της παρουσίας τους στην περιοχή και να αποτρέψουν τυχόν επίδοξους παρείσακτους να πλησιάσουν στις εγκαταστάσεις τους...

Στην ταινία της Valeska Grisebach υπάρχουν επίσης στοιχεία που παραπέμπουν σε κλασικό γουέστερν: ο Meinhard, ο μοναχικός καουμπόι με το ανέκφραστο πρόσωπο που ιππεύει χωρίς σέλα, η άγνη ερημιά που μας αποκαλύπτει υπέροχα τοπία, ένα μικρό χωριό με δρόμους πνιγμένους στη σκόνη, με το καφενείο σε ρόλο σαλόνι, όπου οι κάτοικοι σκοτώνουν την ώρα τους πίνοντας ρακή και παίζοντας χαρτιά με λεφτά, δύο ομάδες που αναμετρώνται, με τη μία να κομπάζει για την υπεροχή της σε επίπεδο ανάπτυξης και πολιτισμού — «Τα χωριά αυτά είναι σαν ένα ταξίδι μέσα στον χρόνο» θα πει ένας Γερμανός ανακαλύπτοντας τα μέρη με το τζιπ του— κ.λπ.

Σε αυτό το πλαίσιο καχυποψίας, η φιγούρα του Meinhard έρχεται ευτυχώς να απαλύνει μια συνύπαρξη όπου υποβόσκει η εχθρότητα και η ασυμνενοησία. Παρά το εμπόδιο της γλώσσας, καταφέρνει να δημιουργήσει δεσμούς με τους ντόπιους και να νιώσει γι' αυτούς ένα είδος ενσυναίσθησης που δεν αρέσει στους γερμανούς συναδέλφους του. Φτάνει μάλιστα στο σημείο να υπερασπιστεί τους ντόπιους, όταν ένα βράδυ ο Vincent έχει την ιδέα να εκτρέψουν το νερό που προορίζεται για το χωριό. Του εξηγεί λοιπόν ότι το νερό είναι μετρημένο, ότι λόγω λειψυδρίας το μοιράζονται ήδη τρεις διαφορετικοί οικισμοί. Ο Vincent, ωστόσο, δεν ακούει τα επιχειρήματά του και του επιτίθεται άγρια ενώ εκείνος απομακρύνεται μέσα στο σκοτάδι, θεωρώντας ότι το γεγονός και μόνο ότι ο Meinhard αναφέρει τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν οι γείτονές τους σημαίνει ότι παίρνει το μέρος τους. Το να υπολογίζει κανείς τις ανάγκες του άλλου, ένα στοιχείο που απουσιάζει παντελώς από τον τρόπο σκέψης του Vincent, εμφανίζεται στην πραγματικότητα ως αποτέλεσμα των σχέσεων που δημιουργήθηκαν σιγά σιγά ανάμεσα στον Meinhard και στους κατοίκους του χωριού, καταδεικνύοντας τη σημασία του διαλόγου, κυρίως σε διαπροσωπικό, αλλά και σε κοινωνικό επίπεδο, μια που ο διάλογος παρέχει καθοριστικές πληροφορίες χωρίς τις οποίες δεν θα ήταν δυνατή η συνύπαρξη.

ΜΙΑ ΔΥΣΚΟΛΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

Σύντομα η δραστηριότητα στο εργοτάξιο θα διακοπεί και μαζί θα αδρανήσουν και οι άνθρωποι. Το φορτηγό που πρόκειται να παραδώσει τους σαράντα τόνους χαλίκι που χρειάζονται για να συνεχιστεί το έργο αργεί να φτάσει και, εν αναμονή, η ενασχόληση της ολιγομελούς γερμανικής ομάδας θα περιστραφεί γύρω από τον ήλιο, το ποτάμι και το αλκοόλ. Γενικά πλάνα τραβηγμένα αργά που αναδεικνύουν το ίδιο το τοπίο και ο βόμβος των εντόμων συνοδεύουν την αναμονή των ανθρώπων αυτών καθώς η ζωή τους κυλά πλέον σε αργή κίνηση. Ο Meinhard, ωστόσο, περνά πολύ χρόνο στο χωριό και συμμετέχει στις δραστηριότητες των κατοίκων: στο χτίσιμο ενός πέτρινου τοίχου, στην ξήρανση φύλλων καπνού... Η ζωή φαίνεται να έχει αποκτήσει άλλο νόημα γι' αυτό τον άνθρωπο χωρίς ρίζες, τον μάλλον αινιγματικό, με την αμφίβολη ταυτότητα —ισχυρίζεται ότι είναι πρώην λεγεωνάριος, χωρίς σπίτι και οικογένεια, αλλά τίποτα στην ταινία δεν θα το επιβεβαιώσει με σιγουριά—, που δεν μπορεί να βρει απόλυτα τη θέση του ούτε στον καταυλισμό ούτε στο χωριό. Οι διαρκείς μετακινήσεις του ανάμεσα στα δύο αυτά μέρη, συνήθως το βράδυ ή μέσα στη νύχτα, δίνουν επανειλημμένα την ευκαιρία στη σκηνοθέτρια να εισαγάγει το αναπάντεχο και τη βία μέσα στη γενική ραθυμία της ταινίας.

Έτσι, η σκηνή όπου βλέπουμε τον Vincent να ορμά πάνω στον Meinhard και να τον ακινητοποιεί στο έδαφος ενώ βαδίζει μόνος στο σκοτάδι θα επαναληφθεί με διαφορετικούς

πρωταγωνιστές άλλες τρεις φορές. Μια πρώτη φορά όταν ο Vanko πηδά καταπάνω του από ένα φορτηγό· κυλιούνται κι οι δυο στο έδαφος, αλλά γρήγορα ο έφηβος παύει να έχει το πλεονέκτημα και χάνει τις αισθήσεις του. Όσο παραμένει λιπόθυμος διερωτάται κανείς ποια ήταν τα κίνητρα του Vanko και ποιες θα είναι οι αντιδράσεις των κατοίκων του χωριού όταν ανακαλύψουν το αναισθητο σώμα του που το κουβαλά ο Meinhard στο χωριό. Ωστόσο, όταν συνέρχεται, μαθαίνουμε ότι ήθελε μόνο να κάνει ένα αστείο σε αυτόν που θεωρεί πλέον φίλο του. Πρόκειται λοιπόν για ένα επεισόδιο χωρίς, φαινομενικά, λόγο ύπαρξης, χωρίς σοβαρές συνέπειες, που όμως προκαλεί ηθελημένα μια αγωνία αποκαλυπτική της διαρκούς έντασης που υπάρχει ανάμεσα στις δυο κοινότητες. Ενώ η ταινία πλησιάζει στο τέλος της, ο Meinhard δέχεται νέα επίθεση, πάντα μέσα στη νύχτα. Όταν αρνείται να επιστρέψει σε έναν χωρικό το ποσό που του είχε αποσπάσει στον τόγγο, τρεις άνδρες πέφτουν πάνω του και, αφού τον ξυλοκοπούν, τον ρίχνουν στο ποτάμι και το βάζουν στα πόδια. Μουσικεμένος ως το κόκαλο, ο Meinhard θα περάσει τη νύχτα εκεί, ενώ την επομένη θα τον μαζέψουν από την άκρη του δρόμου κάποιοι χωρικοί που πηγαίνουν στη γιορτή που διοργανώνεται στον καταυλισμό των Γερμανών. Τέλος, ενώ η βραδιά βρίσκεται στο αποκορύφωμά της, ο Meinhard, για μια ακόμη φορά, θα δεχτεί επίθεση από έναν χωρικό που του καταλογίζει ότι κοιμήθηκε με μια από τις κοπέλες του χωριού. Οι δύο άντρες έρχονται στα χέρια και ο Meinhard βρίσκεται και πάλι στο έδαφος. «Ετσι είναι τα χωριά... Μπορεί να συμβεί οτιδήποτε!» του λέει ο Adrian, που σπεύδει να τον παρηγορήσει μετά την επίθεση.

Η ταινία *Γουέστερν* φαίνεται, λοιπόν, να κινείται στον ρυθμό δύο συγκεκριμένων χρονικών πλαισίων: το πλαίσιο της μέρας, όπου η δράση ρέει σχετικά ομαλά και έχει ως χαρακτηριστικό τις συγκρατημένες και ελεγχόμενες σχέσεις, και το πλαίσιο της νύχτας, όπου τον πρώτο λόγο έχει η αγριότητα, το βίαιο και αιφνίδιο ξέσπασμα της έντασης που έχει συσσωρευτεί γύρω από τον κεντρικό χαρακτήρα της ταινίας. Προκαλώντας τη δυσπιστία άλλοτε των συναδέλφων του, ιδίως του Vincent, του προϊσταμένου του, ο οποίος νιώθει προδομένος, και άλλοτε των κατοίκων του χωριού, που δεν πολυκαταλαβαίνουν την ισχυρή του επιθυμία να νιώσει ενταγμένος και του καταλογίζουν κατά κάποιο τρόπο ότι δεν ξέρει να κρατά αποστάσεις, ο ήρωας ενσαρκώνει όλα όσα πραγματεύεται επί της ουσίας η ταινία: τις δυσκολίες μιας ουσιαστικής συνάντησης ανάμεσα σε δυο ομάδες ανθρώπων που όλα τούς χωρίζουν παρά την κοινή πολιτική τους ταυτότητα, μιας συνάντησης η οποία, πέρα από την επιθυμία να ανοιχτεί στον άλλο, προϋποθέτει προπαντός πολύ σεβασμό και προσοχή.

© Komplizen Film

ΣΗΜΕΙΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΥ

Εκτός από τα στοιχεία της ανάλυσης που εκτίθενται παραπάνω, αρκετές πτυχές της ταινίας *Γουέστερν* αξίζει να μας προβληματίσουν περαιτέρω.

- Στην αρχή της ταινίας, ο Vincent οικειοποιείται το καπέλο μιας νεαρής Βουλγάρας που έπεσε στο ποτάμι και το χρησιμοποιεί για να την πειράξει, φτάνοντας στο σημείο να βυθίσει το κεφάλι της στο νερό. Στο τέλος, έχουμε μια παρόμοια σκηνή γύρω από τη γερμανική σημαία, η οποία έχει περάσει στα χέρια των Βουλγάρων. Ποιο είναι, κατά τη γνώμη σας, το νόημα των δύο, συμμετρικών και αναλογικών, αυτών σκηνών;
- «Τι γυρεύεις εδώ;» ρωτά ο Adrian τον Meinhard ακριβώς στο τέλος της ταινίας, και του επιστρέφει το μαχαίρι που ο ίδιος είχε χαρίσει για ενθύμιο στον ανιψιό του τον Vanko. Με βάση τα στοιχεία που δίνει η ταινία, σκεφτείτε την παρακάτω ερώτηση: τι μπορεί πράγματι να γυρεύει ο Meinhard σε αυτό τον αφιλόξενο τόπο, όπου πέρα από το χωριό δεν συμβαίνει τίποτε, όπου τα νέα από τον κόσμο μοιάζουν να μη φτάνουν ποτέ, όπου δεν υπάρχουν δουλειές ούτε ανέσεις ή πολιτιστικές και αθλητικές δραστηριότητες;
- Χωρίς να επισημαίνονται με σαφήνεια, υπάρχουν στην ταινία αρκετές αναφορές στη μεγάλη ιστορία της χώρας και στην οικονομική της κατάσταση. Θυμάστε τις αναφορές αυτές; Τι κομίζουν τα στοιχεία αυτά στη μικροϊστορία της συνάντησης των βούλγαρων χωρικών με τους γερμανούς εργάτες;

les grignoux

© Komplizen Film

Ο ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΥΡΩΠΑΙΟΥΣ

Μετά την περσινή διοργάνωση, που σηματοδότησε τη δέκατη επέτειο της πρωτοβουλίας, το LUX FILM PRIZE (¹) εξακολουθεί να αγκαλιάζει μια εντυπωσιακή ποικιλία κινηματογραφικών ειδών και αφηγήσεων μέσα από τις ταινίες ταλαντούχων νεαρών ευρωπαϊών σκηνοθετών και σκηνοθετριών. Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο έχει την τιμή να παρουσιάσει τις τρεις διαγωνιζόμενες ταινίες για το LUX FILM PRIZE 2017:

120 ΧΤΥΠΟΙ ΤΟ ΛΕΠΤΟ (*120 battements par minute*), ταινία του Robin Campillo, Γαλλία

ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΩΝ ΣΑΜΙ (*Sameblod*), ταινία της Amanda Kernell, Σουηδία, Νορβηγία, Δανία

ΓΟΥΣΤΕΡΝ (*Western*), ταινία της Valeska Grisebach, Γερμανία, Βουλγαρία, Αυστρία

Οι ταινίες πραγματεύονται ευφυώς και εν θερμώ θέματα της επικαιρότητας και αποτυπώνουν όσα αντιμετωπίζει η Ευρώπη αυτή τη στιγμή. Δείχνουν πρόσωπα που με μάτια ορθάνοιχτα ανακαλύπτουν τον κόσμο που τα περιβάλλει, προσπαθώντας να κατανοήσουν την πραγματικότητα, τις κοινωνίες και τις κοινότητες στις οποίες ανήκουν. Οι ιστορίες μας, φωτισμένες μέσα από τη συγκίνηση του σινεμά, αναδεικνύουν την ποιότητα και την πολυμορφία του ευρωπαϊκού κινηματογράφου, όπως και τον σημαντικό του ρόλο στην οικοδόμηση κοινωνικών αξιών και πολιτισμικών κοινοτήτων. Σας προσκαλούμε να δείτε τις ταινίες στο πλαίσιο της έκτης διοργάνωσης LUX FILM DAYS (²).

LUX FILM PRIZE

Ο πολιτισμός διαδραματίζει θεμελιώδη ρόλο στην οικοδόμηση των κοινωνιών μας.

Στο πνεύμα αυτό, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο καθιέρωσε το 2007 το LUX FILM PRIZE. Επιδώξή του είναι να ενισχύσει τη διανομή ευρωπαϊκών ταινιών σε όλη την Ευρώπη και να δώσει έναυσμα για διάλογο σε ευρωπαϊκό επίπεδο πάνω σε μείζονα κοινωνικά ζητήματα.

Το LUX FILM PRIZE αποτελεί μια μοναδική πρωτοβουλία. Ενώ οι περισσότερες ευρωπαϊκές συμπαραγωγές προβάλλονται μόνο στη χώρα προέλευσής τους και σπάνια διανέμονται σε άλλες χώρες, ακόμη και εντός Ευρωπαϊκής Ένωσης, το LUX FILM PRIZE δίνει σε τρεις ευρωπαϊκές ταινίες την εξαιρετική ευκαιρία να υποτιτλιστούν στις 24 επίσημες γλώσσες της Ένωσης.

Η νικήτρια ταινία του LUX FILM PRIZE θα αναδειχθεί με ψηφοφορία από τους βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και θα ανακινωθεί στις 15 Νοεμβρίου 2017.

LUX FILM DAYS

Το LUX FILM PRIZE οδήγησε στη διοργάνωση των LUX FILM DAYS. Από το 2012, οι τρεις ταινίες που διαγωνίζονται για το LUX FILM PRIZE προβάλλονται για το ευρύτερο ευρωπαϊκό κοινό κατά τη διάρκεια των LUX FILM DAYS.

Με τις LUX FILM DAYS σάς προσκαλούμε σε μια αξέχαστη πολιτισμική εμπειρία που υπερβαίνει τα σύνορα. Από τον Οκτώβριο έως τον Δεκέμβριο, θα μπορείτε να συναντήσετε με κινηματογραφόφιλους από όλη την Ευρώπη για να παρακολουθήσετε τις προβολές των τριών ταινιών σε μία από τις 24 επίσημες γλώσσες της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Μην παραλείψετε να ψηφίσετε την αγαπημένη σας ταινία στην ιστοσελίδα μας luxprize.eu ή στη σελίδα μας στο Facebook!

ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΟΙΝΟΥ

Το Βραβείο Κοινού απονέμεται στην ταινία που επιλέγουν οι θεατές στο πλαίσιο του LUX FILM PRIZE. Μην παραλείψετε να ψηφίσετε μία από τις τρεις ταινίες πριν από τις 31 Ιανουαρίου 2018! Ίσως να έχετε την ευκαιρία να παραστείτε στο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου του Κάρλοβι Βάρι τον Ιούλιο του 2018 —μετά από πρόσκληση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου— και να ανακοινώσετε τον τίτλο της ταινίας που θα βραβευτεί με το Βραβείο Κοινού.

(¹) ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ
ΒΡΑΒΕΙΟ LUX
(²) ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ
ΗΜΕΡΕΣ LUX

ΔΕΙΤΕ,
ΣΥΖΗΤΗΣΤΕ
ΚΑΙ ΨΗΦΙΣΤΕ!

@luxprize

#luxprize

LUX
PRIZE
.EU

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Valeska Grisebach

ΣΕΝΑΡΙΟ: Valeska Grisebach

ΠΑΙΖΟΥΝ: Meinhard Neumann, Reinhardt Wetrek, Syuleyman Alilov Letifov, Veneta Frangova, Vyara Borisova

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ: Bernhard Keller

ΠΑΡΑΓΩΓΟΙ: Jonas Dornbach, Janine Jackowski, Maren Ade, Valeska Grisebach, Michel Merkt

ΠΑΡΑΓΩΓΗ: Komplizen Film, Chouchkov Brothers, Coop99 Filmproduktion, KNM και ZDF-Das Kleine Fernsehspiel

ΕΤΟΣ: 2017

ΔΙΑΡΚΕΙΑ: 119'

ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ: Μυθοπλασία

ΧΩΡΕΣ: Γερμανία, Βουλγαρία, Αυστρία

ΓΛΩΣΣΕΣ: Γερμανικά, βουλγαρικά, αγγλικά

ΔΙΑΝΟΜΗ: One From The Heart (Ελλάδα, Κύπρος)

Το χειρόγραφο ολοκληρώθηκε τον Αύγουστο του 2017.

